

EL TESTIMONI DEL DÉU VIVENT

per ALBERT M. BESNARD

El misteri cristià de Joan Baptista és que aquest profeta, que ja ha deixat d'introduir-nos personalment a Jesucrist, continua essent el testimoni dels camins desconcertants del Déu vivent. Testimoni silenciós: però ben mirat, ¿no ens fixem d'ençà de molt temps en aquest tipus de testimoniatge en l'exercici de la nostra fe?

Hi ha una missió pública de testimoniatge, una predicació, una paraula d'anunci i d'intimació: és la missió que Joan Baptista exercí a la riba del Jordà, un ofici que comença i que s'acaba. Però hi ha també una missió silenciosa de testimoniatge, que no s'acaba mai, que és de l'ordre de la presència reveladora, de la inexhaurible existència: una missió tan constant i necessària com ho pot ser la respiració o una amistat.

L'Església ha descobert, en l'íntim de la seva fe, aquest testimoni silenciós en la Verge. El testimoni silenciós de Joan li és semblant.

Testimoni admirable! El més gran de tots els profetes fou tractat per Déu, tot i que se l'estimava, amb més poca consideració que el més petit en el Regne del cel. Aquest privilegiat del Senyor no fou mai dels seus íntims. No tingué la gràcia del Tabor com Pere, ni experimentà la llum del tercer cel com Pau, no tastà cap mena de vi, ni tan sols el vi de l'Esperit, del qual foren sadollats, després d'ell, tots els fills del Regne.

Profeta de l'esperança i de la renúncia, fou emplenat certament en la seva renúncia quan va sentir la veu de l'Espòs i se'n va alegrar; però la veu de l'Espòs ni tan sols se li adreçava personalment a ell; l'Espòs vivia per uns altres. El rigor i el despullament del Baptista, aquest desert implacable que fou la seva única mansió, ens espanten, a mida que en mesurem la intensitat, la immensitat. Només Déu podia concebre un tal destí i proposar-lo a un home; només Déu podia demanar-li una desaparició com aquesta i proposar-li una passió tan gran abans que la memòria de la Passió del Crist pogués temperar el sofriment i il·luminar-ne la nit.

Fora de la Verge, ningú com ell no ha estat associat tan íntimament al misteri de l'encarnació del Fill de Déu. La Verge, però, encara pogué trobar la seva glòria en la seva petitesa; Joan, per contra, no trobà sinó l'abandó i la mort. La seva figura ens podria aparèixer, si dubtàvem de l'inconcebible amor de Déu per aquest home inadvertit, com l'única figura realment tràgica de tota la història bíblica... «Entre els nascuts de dona —diu d'ell Jesús— no n'hi ha hagut cap de tan gran com Joan Baptista», però quina espantosa i incomprensible grandesa aquella de la qual només Déu coneixia la talla!

Amb prou feines podem endevinar amb quina tendresa la glòria del Senyor envoltaria el seu servent, l'humil profeta del Jordà. Gairebé som incapaços d'entreveure l'admiració que emplenava aquell cor que, darrera la seva ruda aparença, no vibrava per cap joia terrestre, aquell cor que no havia estat creat per a altra cosa que per viure i vibrar davant l'única veu de l'Anyell i de l'Espòs, davant l'única Paraula del Verb etern.